

РЕШЕНИЕ

№ 4789

гр. София, 08.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 03.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1957** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК във вр. чл.124 ал.1 от Закон за държавния служител /ЗДСл./.

Образувано е по жалба на Х. М. А. срещу Заповед № ЧР-95-00-433 от 28.12.2017г. на Постоянния секретар на Министерството на външните работи /МВнР/.

В жалбата са изложени съображения за нищожност на акта, като постановен от некомпетентен административен орган. Съдържат се доводи за незаконосъобразност на заповедта, доколкото същата е издадена в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Сочи се неспазване на законоустановената писмена форма, изразяващо се в неизясняване на действително осъществилата се фактическа обстановка и неправилното ѝ квалифициране. Нарушено било изискването за съответствие на заповедта с целта на закона по чл. 146, т. 5 АПК. Моли заповедта да бъде отменена. Претендира възстановяване на направените по делото разноски.

В проведените открити съдебни заседания жалбоподателят, редовно призован, чрез процесуалния си представител адв. Е. П. поддържа изложеното в жалбата. Допълнителни аргументи по основателността на оспорването са изложени в депозираните на 14.07.2020г. писмени бележки.

Ответникът- Постоянен секретар на МВнР, редовно призован, чрез процесуалния си представител юрк. Е. Паунова, оспорва жалбата като неоснователна. Допълва, че дисциплинарната отговорност се носи независимо от наказателната. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за

прекомерност на адвокатското възнаграждение. Представени са на 17.07.2020г. писмени бележки, в които са развити доводи за законосъобразност на заповедта.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

От приетите по делото писмени доказателства се установява, че към датата на издаване на оспорения акт Х. М. А. е заемал длъжността „счетоводител“ в отдел „Счетоводство“ на дирекция „Бюджет и финанси“ в МВнР, с ранг на държавен служител „втори младши“.

На 19.11.2017г. на ГКПП „Капитан А.“ е извършена проверка от служители на ГКПП и Агенция „Митници“ на влизащ в страната от Република Турция лек автомобил с турски регистрационен номер 34CG1283, марка „Ауди“. Единият от пътуващите в автомобила Х. М. А. представил пред контролните органи паспорти - служебен №[ЕИК] и дипломатически №[ЕИК]. За периода от 19.11.2017г.-20.11.2017 г. същият не е бил командирован извън страната.

Служебен паспорт №[ЕИК] е издаден на 02.05.2017г. със срок на валидност до 28.04.2021г., като Х. М. А. е определен да бъде командирован в помощ на консулската служба в Генерално консулство на Република България в И. за периода 03.05.2017г.-01.06.2017г. След приключване на командировката и издаването на процесната заповед няма данни служебният паспорт да е бил върнат в дирекция „К. отношения“.

Дипломатически паспорт №[ЕИК] е издаден на 25.07.2014г. със срок на валидност до 23.07.2019г., като Х. М. А. е определен да бъде дългосрочно командирован за изпълнение на функциите на „експертен сътрудник-домакин“, нотифициран с ранг „Аташе по административните въпроси“ в Генералното консулство на Република България в И.. Поради отмяна на командировката паспортът е обявен за невалиден на 09.01.2015г. С вербална нота от 30.01.2015г. е поискано анулиране на положената в паспорта американска виза. Към датата на издаване на процесната заповед няма данни дипломатическият паспорт да е бил върнат в дирекция „К. отношения“.

В резултат на проверката е образувано досъдебно производство за извършено престъпление по чл. 242, ал. 1, б. „д“ от Наказателния кодекс – пренасяне с лек автомобил през границата на страната от Република Турция в Република България, без знанието и разрешението на митниците, на стоки и предмети за търговски цели в големи размери – контрабанда. Най-малко в 28 печатни и електронни медии било отразено задържането на служител на МВнР с обвинение за контрабанда на стоки, с което се уронвали доброто име и престижа на институцията.

По повод горното и пренасянето на голямо количество контрабандни стоки – 5000 къса цигари, опаковки от хормон на растежа и сребърни накити е изготвена докладна записка на директора на дирекция „Ситуационен център“ /работен № 33-00-515/20.11.2017 г. – л. 41-43/. Във връзка с нея със Заповед № ЧР-95-00-379/20.11.2017г. на Министъра на външните работи е наредено да бъде извършена проверка на Х. М. А., като е указано изясняването на фактите и обстоятелствата, свързани с данните за извършени дисциплинарни нарушения, изготвяне на становище относно наличието на основание за ангажиране на

дисциплинарна отговорност и определяне вида и размера на дисциплинарното наказание, съответстващо на извършеното нарушение/нарушения /л. 40/.

Със Заповед № ЧР-95-00-364/20.12.2016г., Заповед № ЧР-95-00-105/25.04.2017г. и Заповед № ЧР-95-00-208/10.08.2017г. на Министъра на външните работи са определени членовете на дисциплинарен съвет /ДС/ на основание чл. 95, ал. 2-3 ЗДСл и чл. 60 ЗДиплС /л. 37-39/. Насрочено е заседание на ДС на 22.11.2017г., за провеждането на което е приложен протокол № 1 /л. 56-58/. Насрочено е ново заседание на ДС на 27.11.2017 г., за което да бъде събрана информация дали Х. М. А. е бил командирован извън страната за периода 19.11.-20.11.2017 г., издаван ли му е дипломатически паспорт – по каква причина, валидност и къде се намира документът, публикувана ли е информация за инцидента и в кои средства за масово осведомяване. На заседанието на 27.11.2017г. са приети и обсъдени приложените доказателства с цел изясняване на случая, като е взето решение да се изискат писмени обяснения от лицето, срещу което е образувано дисциплинарното производство /протокол № 2; л. 116-117/.

На 29.11.2017 г. е връчено на Х. М. А. писмо за даване на писмени обяснения в срок от три дни, касаещи изясняването на фактите и обстоятелствата, свързани с инцидента на 19.11.2017 г. – предмет на производството, както и причините, поради които не са върнати своевременно издадените служебен и дипломатически паспорти в дирекция „К. отношения“ /л. 119/. На 30.11.2017г. са депозиран писмени обяснения, към които прилага писмени доказателства, че не е пренасял контрабандни стоки /л. 120-132/.

На 01.12.2017г. е проведено заседание на ДС, на което с 5 гласа „за“ е взето решение, че поведението на Х. М. А. – като не е изпълнил служебните си задължения е станал причина да бъде уронено доброто име на МВнР /образувано е досъдебно производство, а случаят е отразен в средствата за масово осведомяване/, представлява дисциплинарно нарушение по чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5 ЗДСл, основание за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ по чл. 90, ал. 1, т. 5 ЗДСл /л. 135-142; протокол № 3/.

На 21.12.2017г. пред Постоянния секретар на МВнР са дадени устни обяснения по реда на чл. 93, ал. 1 ЗДСл, в които Х. М. А. изразява, че не е искал да се легитимира с намиращите се у него служебен и дипломатически паспорти, но това се е случило по настояване на контролните органи. Твърди, че не е извършил нарушение, съжалява за случая, който се е отразил тежко на неговото психическо състояние /л. 133-134/. Представена е от Х. А. и докладна записка /л. 143-145/.

Със Заповед № ЧР-95-00-433 от 28.12.2017г., издадена от Постоянния секретар на МВнР, на Х. М. А. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ на основание чл. 89, ал. 1 и ал. 2, т. 1 и т. 5, чл. 90, ал. 1, т. 5 ЗДСл.

Към делото са приобщения заверени копия от част от материалите по досъдебно производство № 326/2017г. по описа на ГПУ – С. и прокурорска преписка № 1717/2017г. на Окръжна прокуратура – Х. /л. 163-192/; присъда № 29/31.05.2019г. по нохд № 513/2018 г. на Окръжен съд Хасково и мотиви към нея /л. 218-220; л. 240-250/; решение № 208/13.11.2019г. по внохд № 440/2019г. на Апелативен съд П. /л. 222-232/; кореспонденция между Главна дирекция „Гранична полиция“, респ. Окръжна прокуратура – Х., и МВнР във връзка с досъдебното производство, касаещи доказването на факта, че при частно пътуване Х. М. А. е носил със себе си служебен и дипломатически паспорти в нарушение на служебните му задължения, с което поведение е предизвикал негативен обществен отзвук /вкл. обсъждане в Народното

събрание/, довело до уронване престижа на държавната служба /л. 257-336/.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като депозирана в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването, доколкото процесната заповед поражда за него неблагоприятни правни последици. Заповедта е връчена на 04.01.2018г., а жалбата срещу нея е с входящ № 18ПР-244/22.01.2018г. по описа на МВнР, без доказателства за по-ранното ѝ подаване. В конкретния случай обаче приложение намира разпоредбата на чл. 140, ал. 1 АПК, тъй като в Заповед № ЧР-95-00-433 от 28.12.2017г. на Постоянния секретар на МВнР не се съдържа указание пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Ето защо, следва да се приеме, че тя е предявена в удължения срок по чл. 140, ал. 1 АПК, което обуславя и нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

„При контрола за законосъобразност се преценява съответствието на административния акт със закона, докато при нищожността - тази преценка се свежда до извеждането на един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на „правно нищо“, на несъществуващ факт. В същото време този акт създава една привидност на правни последици, които заинтересуваното лице има интерес да отстрани. След като нищожният акт не поражда валидни правни последици, той не би могъл да породи и валидни правни задължения. В същото време следва да е налице за адресата правна възможност да иска от останалите участници в административното правоотношение да се съобразят с това.“ /ТР № 3/16.04.2013г. по т.д. № 1/2012г. на ВАС на РБ, задължително за съдилищата по смисъла на чл. 130, ал. 2 ЗСВ/.

Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове /чл. 146, т. 1-т. 5 от АПК/ се обуславят следните изводи: 1. всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; 2. порокът във формата е основание за нищожност, когато неспазването ѝ води до недействителност на акта, приравнява се на липса на форма въобще, а оттам - и на липса на волеизявление; 3. допуснатите съществени нарушения на административно-производствените правила, довели до липса на волеизявление /липса на кворум/, когато са повлияли или биха могли да повлияят върху съдържанието на акта, както и когато, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос, са предпоставка за обявяване нищожността на акта; 4. основание за нищожността на акта е и липсата на законова опора, т.е. липсата на приложима по време, място и лица материалноправна норма при издаването на конкретния административен акт; „пълна липса на предпоставките, визириани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; актът е изцяло лишен от законово основание; актът със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган; 5. при превратно упражняване на власт. На последно място е изискването за съответствие с

целта на закона, което е такова по чл. 146, т. 5 от АПК, като несъответствието на административния акт с целта на закона обуславя нищожност само тогава, когато преследваната с него цел е различна от законоустановената и не би могла да се постигне с никакъв акт“ /решение № 5462/2018 г. по адм. д. № 8476/2017г. на АССГ, оставено в сила с решение № 3923/18.03.2019г. по адм. дело № 15051/2018г. на ВАС на РБ, II-ро отделение/.

Константна е съдебната практика, че издаването на индивидуален административен акт от некомпетентен административен орган обуславя неговата нищожност. В конкретния случай съдът констатира, че оспорената заповед страда именно от този порок и поради това не поражда и никога не може да породи правните последици, към които е била насочена /Тълкувателно решение № 3 от 16.04.2013 г. по т.д. № 1/2012г. на ВАС на РБ/. Този акт не може да бъде saniран, като при установяването на порока некомпетентност съдът е длъжен да прогласи неговата нищожност, дори и при липсата на изрично искане за това /чл.168 ал.2 от АПК/.

Съгласно чл. 92, ал. 1 ЗДСл „дисциплинарните наказания се налагат от органа по назначаването, с изключение на случаите по чл. 6, ал. 2 и 3“. Съгласно чл. 6, ал. 2 ЗДСл „органът по назначаването може да възложи своите правомощия или отделни свои правомощия по служебното правоотношение с лицата от администрацията на главния секретар, съответно на постоянния секретар на отбраната, на административния секретар на Министерството на вътрешните работи и на постоянния секретар на Министерството на външните работи, съответно на секретаря на общината, освен в случаите, когато в закон е предвидено друго“. На това основание е издадена и Заповед № 95-00-102/02.03.2017г. на Министъра на външните работи, с която последният възлага на г-жа Е. Ш. - постоянен секретар на МВнР, правомощията си на дисциплинарна наказващ орган във връзка с налагането на дисциплинарни наказания на служителите в МВнР, заемащи длъжности по служебно или трудово правоотношение. Във връзка с възложените й правомощия Постоянният секретар на МВнР издава Заповед № ЧР-95-00-433 от 28.12.2017г., с която налага на Х. М. А. дисциплинарно наказание „уволнение“ на основание чл. 89, ал. 1 и ал. 2, т. 1, чл. 90, ал. 1, т. 5 ЗДСл.

Настоящата съдебна инстанция не приема доводите за приложение на ЗДСл, доколкото той регламентира общите правила за възникване, изменение и прекратяване на служебните правоотношения. В случая приложение намира специалният Закон за дипломатическата служба /ЗДиплС; *Lex specialis derogat generali*/, по аргумент от чл. 11, ал. 2 от Закона за нормативните актове /ЗНА/. Съгласно чл. 1, т. 2 този закон урежда възникването, изменението и прекратяването на правоотношенията със служителите в дипломатическата служба, като едва за неуредените по него въпроси се прилагат Законът за администрацията, Законът за държавния служител и Кодексът на труда /чл. 5 ЗДиплС/.

Според чл. 2, ал. 1 ЗДиплС „дипломатическата служба е специализирана държавна администрация под ръководството на министъра на външните работи, която включва Министерството на външните работи и задграничните представителства на Република България като негови структурни звена“. „Служители в дипломатическата служба са: 1. дипломатически служители, които са държавни служители с дипломатически ранг; 2. държавни служители без дипломатически ранг; 3. работници и служители по трудово правоотношение“ /чл. 4 ЗДиплС/. Дипломатическата служба обхваща служителите и работниците в МВнР, като не се отграничават държавните служители

без дипломатически ранг. Напротив – дори и да се касае за държавен служител без дипломатически ранг, той също е част от дипломатическата служба, ergo, отношенията с него се уреждат по ЗДиплС- чл.4 т.2 от закона. Следователно, Х. М. А., заемайки длъжността „счетоводител“ в отдел „Счетоводство“ на дирекция „Бюджет и финанси“ в МВнР, с ранг на държавен служител „втори младши“, е част от дипломатическата служба на Република България /вж. мотивите на решение № 3046/26.02.2020г. по дело № 4649/2019 г. на ВАС на РБ, V-то отделение/. Дирекция „Бюджет и финанси“ е част от общата администрация на министерството, съгласно чл. 19 т.2 и чл.21 от Устройствения правилник на Министерство на външните работи (Приет с ПМС № 202 от 11.09.2013 г., обн., ДВ, бр. 80 от 13.09.2013г., в сила от 13.09.2013 г.).

Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗДиплС „министърът на външните работи ръководи, координира и контролира осъществяването на държавната политика в областта на външната политика на Република България и международните отношения“, вкл. като управлява човешките ресурси в дипломатическата служба /чл. 6, ал. 2, т. 11 ЗДипл/. При изпълнение на функциите му по чл. 6, ал. 1 и при разработването, координацията и осъществяването на конкретни политики и програми в изпълнение на политическата програма на правителството министърът се подпомага от Заместник-министрите, на които може да делегира свои правомощия и да определя техни функции с писмена заповед /чл. 7, ал. 1-2 ЗДипл/. С разпоредбата на чл. 7, ал. 3 ЗДиплС е предвидена възможност министърът на външните работи да делегира на заместник-министър с писмена заповед правомощията си във връзка с възникването, изменянето и прекратяването на трудовите и служебните правоотношения с изключение на налагането на дисциплинарни наказания по чл. 59 от този закон и по чл. 90, ал. 1, т. 4 и 5 от Закона за държавния служител. В обхвата на изключението е и чл. 90, ал. 1, т. 5 ЗДСл /налагането на дисциплинарно наказание „уволнение“/, на което основание е издадена и от Постоянния секретар на МВнР **Заповед № ЧР-95-00-433 от 28.12.2017г.**

От друга страна, според дефиницията на чл. 8, ал. 1 ЗДиплС постоянният секретар е най-високата професионална дипломатическа длъжност в Министерството на външните работи. Постоянният секретар подпомага министъра при изпълнението на неговите функции по чл. 6, ал. 2 от с.з. /непосредствено ръководи кариерното развитие и квалификацията на кадровия състав на дипломатическата служба - чл. 9, ал. 1, т. 5 ЗДиплС/, като изпълнява и други функции, възложени му с устройствения правилник на Министерството на външните работи или със заповед на министъра /чл. 9, ал. 1-2 ЗДиплС/. Съгласно чл. 14, ал. 1, т. 10, б. „а“ от Устройствения правилник на МВнР, приет на основание чл.

42, ал. 4 от Закона за администрацията, постоянният секретар прави предложения до министъра за: а) назначаване, преназначаване и прекратяване правоотношенията на служителите от дипломатическата служба, освен в случаите, когато това е от компетентността на Кариерната комисия“. Министърът може да възложи на постоянния секретар своите правомощия или отделни свои правомощия във връзка със служебните и трудовите правоотношения на служителите в министерството освен в случаите, когато в закон е предвидено друго /чл. 14, ал. 2 от УП на МВнР/. Тук е мястото да се посочи, че правилникът е акт за организацията на държавен орган по смисъла на чл. 7, ал. 1 ЗНА, и всяко противоречие с акт от по-висока степен се санира с приложимостта на последния съгласно чл. 15, ал. 3 ЗНА.

От анализа на цитираните по-горе разпоредби и по аргумент от чл. 7, ал. 3 ЗДиплС се обуславя извод, че министърът на външните работи може да делегира правомощията си във връзка с възникването, изменянето и прекратяването на трудовите и служебните правоотношения само на заместник-министър, не и на постоянния секретар. ***Налагането на дисциплинарни наказания по чл. 59 от този закон и по чл. 90, ал. 1, т. 4 и 5 от Закона за държавния служител е единствено от компетентността на министъра и не може да бъде делегирано на нито един орган.*** Обратното разбиране противоречи на целта на закона да запази правомощието за налагане на най-тежките дисциплинарни наказания, каквото е и уволнението, в изключителната материална компетентност на министъра на външните работи. В този смисъл законодателят, изключвайки възможността за делегация на правомощия на министъра, полага еднаква грижа за държавните служители с и без дипломатически ранг, както и за работниците и служителите по трудово правоотношение /чл. 4 ЗДиплС/.

В този смисъл е и постановената съдебна практика - решение № 1350/05.03.2019г. по адм. дело № 5308/2018г. от АССГ, оставено в сила с решение № 3046/26.02.2020г. по дело № 4649/2019г. на ВАС на РБ, V-то отделение; решение № 10063 от 23.07.2018г. по адм. д. № 10835/2017г. на ВАС на РБ, V-то отд. Приложената към писмените бележки на ответника съдебна практика не подлежи на обсъждане от настоящата съдебна инстанция, доколкото тя не обхваща казуси като процесния, а именно – не се касае за случаи, при които постоянният секретар на МВнР е наложил дисциплинарно наказание „уволнение“.

Само за пълнота на изложението следва да се добави, че не е налице мълчалива отмяна на чл. 7, ал. 3 от ЗДиплС, доколкото разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от ЗДСл /доп. - ДВ. бр.15 от 21 Февруари 2012г./ е по-нова от

разпоредбата на чл. 7, ал. 3 от ЗДиплС /Нова - ДВ, бр. 69 от 2011г., в сила от 08.09.2011г./. Правилото *Lex posterior derogat legi priori* /по-новият закон отменя по-стария/ се основава на разбирането, че е недопустимо едно и също обществено отношение да се урежда по различен начин от два различни закона. Но това правило се прилага в зависимост от характера на стария и новия закон - от това дали са общи или специални. Когато по-новият закон е общ, той не може да отмени стария специален закон. При това положение остават да действат и двата закона, но прилагането на общия закон е суспендирано от специалния. Отделно, от историческото тълкуване на разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от ЗДСл се обуславя извод, че в редакцията ѝ от ДВ, бр. 43 от 2008г. също е било предвидено изключението да се делегира правомощието по чл. 90, ал. 1, т. 5 ЗДСл, а едва с редакцията от ДВ, бр. 15 от 2012г. това изключение е премахнато и е въведена за първи път възможността да се делегират правомощия по служебно правоотношение от министъра на външните работи на Постоянния секретар на МВнР.

Следва да се имат предвид и мотивите на Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004г. по адм. дело № ТР-4/2002г., ОСС на ВАС на РБ, задължително за съдилищата по смисъла на чл. 130, ал. 2 ЗСВ, „делегирането представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира съевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; *не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган*; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму“. В конкретния случай не е спазено принципното ограничение, че не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган, а именно налагането на дисциплинарно наказание „уволнение“ по смисъла на чл. 90, ал. 1, т. 5 ЗДСл.

Следователно, *Заповед № ЧР-95-00-433 от 28.12.2017г.*, с която на Х. М. А. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ на основание чл. 89, ал. 1 и ал. 2, т. 1, чл. 90, ал. 1, т. 5 ЗДСл., е издадена от некомпетентен административен орган - Постоянния секретар на МВнР, и поради това следва да бъде обявена нищожността ѝ /чл. 168, ал. 1-2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК/.

В допълнение – „прогласяването на нищожността на оспорения индивидуален административен акт, с който се налага дисциплинарно наказание, представлява решение по същество по смисъла на чл. 173, ал. 1 АПК и липсват предпоставките на чл. 173, ал. 2 и 3 АПК за връщане на преписката на ответника за ново произнасяне. Извън това повторното реализиране на отговорност след осъществен контрол за законосъобразност по съществуващите фактите и приложимия закон означава повторно налагане на дисциплинарно наказание и то след изтичане на преклузивните срокове за това по чл. 94 от ЗДСл, което е в противоречие с основните правни принципи по чл. 6, ал. 2, чл. 8, ал. 2 и чл. 13 АПК“ /решение № 3046/26.02.2020г. по адм. дело № 4649/2019г. на ВАС на РБ, V-то отделение; решение № 9971 от 20.07.2018г. по адм. дело № 11815/2017г. на ВАС на РБ, VII-мо отд. /.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на сумата от 5.00 /пет/ лева, представляваща държавна такса /л. 155а/. Съгласно чл. 144 АПК във връзка с чл. 80 ГПК, доколкото жалбоподателят не е представил списък на разноските по делото, нито доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение, последното не се дължи от МВнР /ТР № 6 от 06.11.2013г. по адм. дело № 6/2012г., ОСГТК на ВКС, задължително за съдилищата по смисъла на чл. 130, ал. 2 ЗСВ/.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК,
Административен съд София-град, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на *Заповед № ЧР-95-00-433 от 28.12.2017г.* на Постоянния секретар на Министерството на външните работи

по жалбата на Х. М. А..

ОСЪЖДА Министерството на външните работи с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Х. М. А. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] сумата в размер на 5.00 /пет/ лева на основание чл.143 ал.1 от

АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИС от съдебния акт да се връчи на страните в процеса на основание чл.138 АПК.

Съдия: